

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Rotterdam, van 30 juni 2008 in zaak nr. 07/25090 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 mei 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 juni 2008, verzonden op 3 juli 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 30 juli 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. I.W.M.J. Bossmann, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
lid van de enkelvoudige kamer

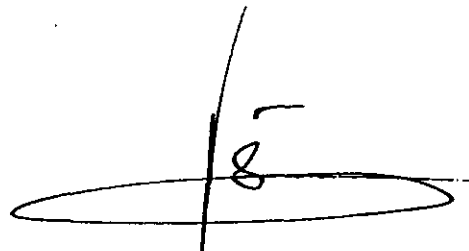
w.g. Bossmann
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 november 2008

314.592

Verzonden: 21 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

II

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer, enkelvoudig
Nevenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr.: AWB 07/25090
V-nummer:

Inzake: _____, eiser,
gemachtigde mr. S.R. Kwee, advocaat te Rotterdam,

tegen: **de Staatssecretaris van Justitie**, verweerder,
gemachtigde mr. C. de Jongh.

I Procesverloop

1 Eiser, geboren op _____, bezit de Sierra Leonse nationaliteit. Bij besluit van 15 april 2002 is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) met ingang van 17 oktober 2001, geldig tot 17 oktober 2004. Op 6 maart 2003 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000. Op 28 september 2006 heeft verweerder het voornemen kenbaar gemaakt tot afwijzing van de aanvraag. Op 8 november 2006 heeft eiser zijn zienswijze hierop naar voren gebracht. Eiser is op 27 februari 2007 gehoord door een ambtelijke commissie. Bij besluit van 23 mei 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

2 Op 18 juni 2007 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn bij brief van 16 juli 2007 ingediend en nader aangevuld op 13 februari 2008. Verweerder heeft op 28 februari 2008 een verweerschrift ingediend.

3 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 18 maart 2008. Ter zitting is verschenen eiser in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig M. Jalloh, tolk.

II Overwegingen

1.1 Ingevolge artikel 33, onder a, van de Vw 2000, is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

1.2 Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000, kan de aanvraag als bedoeld in artikel 33 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, afloopt een grond als bedoeld in artikel 32 voordoet. Gelet op de aanvraagdatum van de verblijfsvergunning op grond van artikel 28 van de Vw 2000 is het artikel zoals dit gold voor 1 januari 2007 van toepassing.

1.3 Ingevolge artikel 32, eerste lid aanhef en onder c, van de Vw 2000, kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging worden afgewezen indien de grond voor verlening als bedoeld in artikel 29 is komen te vervallen.

1.4 Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en d van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen;
- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

1.5 Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag als vorenbedoeld afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

1.6 Ingevolge het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag) is sprake van vluchtelingschap in het geval dat de betrokkene uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zich bevindt buiten het land waar hij de nationaliteit bezit, en hij de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees niet wil invoeren.

1.7 Artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000, bepaalt dat bij het onderzoek naar de aanvraag mede wordt betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2 Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen op grond van artikel 34 in samenhang met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c van de Vw 2000, aangezien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000, is komen te vervallen. Bij brief van 16 september 2002 heeft verweerder de Tweede Kamer bericht dat het categoriale beschermingsbeleid ten aanzien van Sierra Leone is beëindigd. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit, mede onder verwijzing naar het voornemen, op het standpunt gesteld dat eiser ten tijde van de aan hem verleende verblijfsvergunning asiel op grond van het categoriale beschermingsbeleid niet in aanmerking kwam voor toelating op één van de andere gronden als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000 en dat dit standpunt, ook gezien in het licht van de huidige situatie in Sierra Leone, blijft gehandhaafd. Verweerder legt hieraan ten grondslag dat het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig is. Eiser heeft geen documenten of bescheiden overgelegd om zijn identiteit, nationaliteit en

reisroute te onderbouwen. De door eiser gegeven verklaring voor het ontbreken van reisdocumenten acht verweerder ontoereikend. Hierbij wordt eiser met name aangerekend dat hij geen consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd omtrent de reisroute. Van een persoon die heeft verklaard per boot naar Nederland te hebben gereisd, mag in alle redelijkheid worden verwacht dat hij specifieke informatie over zijn reis had kunnen verschaffen. Hiertoe is eiser niet in staat gebleken. Mede gezien het bovenstaande heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van documenten hem niet is toe te rekenen. Gelet hierop is de oprechtheid van eisers asielrelaas op voorhand aangetast en wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder desgevraagd gesteld dat, gelet op het feit dat in het voornemen een inhoudelijk oordeel is gegeven over het asielrelaas van eiser, aan de door eiser in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten niet wordt getwijfeld, maar dat de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas is gelegen in het realiteitsgehalte van de door eiser aan die feiten ontleende vermoedens. Niet is gebleken van enige negatieve aandacht vanuit de autoriteiten van zijn land van herkomst.

3 Eiser kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder en voert daartoe het volgende aan. Uit de taalanalyses blijkt dat eiser eenduidig uit Sierra Leone afkomstig is. Eiser stelt dat hem niet is toe te rekenen dat hij niet over identiteitsdocumenten beschikt. Eiser is in oktober 2000 gevlucht uit Sierra Leone en heeft op 16 oktober 2001 hier te lande asiel aangevraagd. Uit het ambtsbericht van Sierra Leone van juni 2006, maar ook uit oudere ambtsberichten, blijkt dat er sinds augustus 2000 een nieuw systeem bestaat ter verkrijging van een identiteitskaart. De afgifte van identiteitsdocumenten aan de bevolking is van start gegaan op 10 januari 2001, derhalve nádat eiser uit Sierra Leone is vertrokken. Over zijn reis als verstekeling heeft eiser verklaard wat in redelijkheid van eiser, gelet op de omstandigheden waaronder die reis heeft plaatsgevonden, verwacht kan worden. Voorts stelt eiser zich op het standpunt dat zijn medische problemen niet, dan wel onvoldoende bij de besluitvorming zijn betrokken. Volgens eiser had verweerder een medisch onderzoek moeten laten verrichten. Hij staat sinds november 2006 onder zorg van 'Bavo Europort'. Eiser lijdt aan een post traumatische stressstoornis (hierna: PTSS). In dit verband heeft eiser een verklaring van 10 juli 2007 en 12 augustus 2008 van zijn behandelend arts, dr. F. Jiyan, overgelegd. Op dit moment is eiser dermate ziek dat hij behoefte heeft aan behandeling met intensieve medische begeleiding totdat de medicatie ingesteld is en zijn psychische toestand stabiel is. Eiser geeft aan dat zijn behandelend arts van oordeel is dat hij in Nederland moet blijven. Bij uitzetting dreigt schending van artikel 3 van het EVRM. Voorts geeft eiser aan dat hij zijn asielverhaal niet goed en duidelijk kan vertellen, noch over zijn psychiatrische klachten noch over zijn traumatische ervaringen. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt dat PTSS het vermogen om te getuigen over de eigen trauma's negatief kan beïnvloeden en dat er dus medische redenen zijn waardoor een asielzoeker zijn verhaal niet voldoende kan onderbouwen. Pharos, het kenniscentrum vluchtelingen en gezondheid, pleit dan ook voor meer medisch onderzoek in de asielprocedure. Volgens eiser is, gelet op zijn traumatische ervaringen in Sierra Leone, zijn medische problematiek en de jarenlange onzekerheid over zijn asielaanvraag, sprake van individuele klemmende redenen van humanitaire aard. Daarbij speelt een rol het feit dat eiser slechts enkele maanden te laat asiel heeft aangevraagd om voor de pardonregeling in aanmerking te komen. De traumatische ervaringen van eiser zijn wel degelijk dusdanig dat van hem geen terugkeer naar Sierra Leone gevergd kan worden. Eiser beroept zich tenslotte op de inherente afwijkingsbevoegdheid van verweerder.

4 De rechtbank overweegt het volgende.

4.1 Ten aanzien van de stelling van eiser dat hem ten onrechte een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is onthouden, overweegt de rechtbank het volgende.

4.1.1 De rechtbank stelt vast dat ten tijde van binnenkomst van eiser in Nederland ten aanzien van Sierra Leone een categoriaal beschermingsbeleid gold. Op grond daarvan is eiser destijds in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning op de d-grond. Niet in geschil is dat verweerder thans geen categoriaal beschermingsbeleid meer hanteert ten aanzien van asielzoekers afkomstig uit Sierra Leone en dat daarmee de grond voor verlening van eisers verblijfsvergunning is komen te vervallen, zodat verweerder terecht heeft geconcludeerd dat zich de situatie als bedoeld in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 voordoet. Conform de toetsingswijze van verweerder zoals uiteengezet in de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 28 maart 2002, (JV 2002, 153) wordt, ingeval van vergunningverlening op de d-grond, de vraag of eiser bij binnenkomst aanspraak kon maken op vergunningverlening op de a, b of c-grond van artikel 29, eerste lid van de Vw 2000 beoordeeld bij de eventuele intrekking of bij het niet verlenen van de verleende vergunning.

4.1.2 De in dit geval uitvoerende beoordeling is conform deze werkwijze verricht. Verweerder heeft alsnog beoordeeld of eiser destijds, bij binnenkomst, in aanmerking zou zijn gekomen voor een vergunningverlening op een van de overige gronden van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000. In dat kader komt verweerder het recht toe om eveneens een oordeel te geven over de vraag of eiser kan worden verweten geen documenten te hebben overgelegd en over de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de reisroute en het asielrelaas. De rechtbank stelt vast dat de door eiser gestelde Sierra Leone nationaliteit niet door verweerder wordt betwist, doch verweerder eiser wel heeft tegengeworpen dat hij toerekenbaar geen identiteits- en reisdocumenten heeft overgelegd.

4.1.3 Niet in geschil is dat eiser geen documenten heeft overgelegd. Verweerder heeft onder verwijzing naar de informatie in het Algemeen Ambtsbericht Sierra Leone van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 25 april 2005, waarin staat vermeld dat er sinds augustus 2000 in dat land een nieuw systeem geldt waarbij het voor personen vanaf zestien jaar verplicht is een identiteitskaart aan te vragen, eiser het ontbreken van identiteitsdocumenten tegengeworpen. De rechtbank stelt vast dat in voornoemd Ambtsbericht is aangegeven dat in augustus 2000 de eerste fase is gestart met de afgifte van identiteitskaarten aan het overheids personeel. In januari 2001 is de tweede fase van start gegaan, voor de overige burgers. Gelet op deze informatie acht de rechtbank het niet reëel om eiser, die in oktober 2000 Sierra Leone heeft verlaten, hetgeen door verweerder niet is betwist, het ontbreken van een identiteitskaart tegen te werpen.

4.1.4 Verweerder heeft eiser eveneens het ontbreken van reisdocumenten tegengeworpen. In paragraaf C1/5.3.3 van de Vc 2000 is - voor zover thans van belang - vermeld dat in het geval een vreemdeling geen documenten inzake de reisroute overlegt, maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten een consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaring aflegt, hij blijkt geeft van de wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute. Wanneer de verifieerbare elementen blijken te kloppen kan de conclusie zijn dat het volledig ontbreken van documenten inzake de reisroute niet aan de vreemdeling is toe te rekenen. Verweerder heeft zicht op het standpunt gesteld dat eiser zijn

reisverhaal niet heeft onderbouwd met enig (indicatief) bewijs. Bovendien is eiser niet in staat gebleken coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven. Volgens verweerder mag van eiser, die heeft verklaard per boot naar Nederland te hebben gereisd, in alle redelijkheid worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de data van vertrek en aankomst, land en plaats van aankomst, de buitenkant, dan wel de naam van het schip en de namen van de mensen die eiser tijdens zijn reis zou hebben bijgestaan, temeer daar eiser stelt ruim een jaar op het schip aanwezig te zijn geweest. Eiser is hiertoe niet in staat gebleken. De rechtbank is van oordeel dat, ook indien wordt aangenomen dat eiser zijn reis als verstekeling heeft gemaakt, verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser onvoldoende gedetailleerde en verifieerbare informatie over zijn reisroute heeft gegeven. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder de omstandigheid dat eiser geen (reis)documenten, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000, heeft overgelegd dan ook terecht betrokken bij de beoordeling van de asielaanvraag van eiser.

4.1.5 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat aan de door eiser in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten in beginsel niet wordt getwijfeld, maar dat de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas is gelegen in het realiteitsgehalte van de door eiser aan die feiten ontleende vermoedens. Tevens wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas doordat sprake is van een omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f van de Vw 2000. Gelet daarop acht verweerder het asielrelaas ongeloofwaardig. Ingevolge vaste jurisprudentie van de Afdeling behoort de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling met betrekking tot de feiten geuite vermoedens tot de primaire verantwoordelijkheid van verweerder en dient de rechtbank dat oordeel terughoudend te toetsen

4.1.6 Blijkens het beleid zoals dat is opgenomen in paragraaf C 14/3.1 van de Vc 2000 is ten aanzien van de eigen vermoedens van de vreemdeling van belang dat van de vreemdeling mag worden verwacht dat hij vermoedens die hij ontleent aan de door hem gestelde feiten concretiseert en onderbouwt. De aan de feiten ontleende vermoedens worden als plausibel aangemerkt indien deze een reële onderbouwing zijn van de verklaringen over hetgeen de vreemdeling bij terugkeer aan behandeling te wachten staat. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser heeft verklaard nimmer lid dan wel sympathisant te zijn geweest van een politieke- en/of godsdienstige organisatie of beweging. Eiser heeft nimmer problemen ondervonden op grond van zijn afkomst en de door eiser geuite vrees voor vervolging door katholieken strookt niet met hetgeen staat vermeld in het ambtsbericht. Evenmin is gebleken van enige negatieve aandacht vanuit de autoriteiten van zijn land van herkomst. Eiser heeft in beroep betoogd dat – samengevat weergegeven – hij vreselijke herinneringen aan Sierra Leone heeft, zijn woning is verbrand, hij verdreven is door de rebellen en hij getuige is geweest van wandaden van de rebellen. Eiser vreest bij terugkeer voor de rebellen, kamajors en buurtbewoners. Naar het oordeel van de rechtbank biedt hetgeen eiser aldus heeft betoogd, onvoldoende grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet geloofwaardig is dat eiser in de negatieve belangstelling van welke zijde dan ook verkeert. De rechtbank is, gelet op het voorgaande, van oordeel dat hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd geen grond biedt voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van eiser als ongeloofwaardig dient te worden aangemerkt.

4.1.7 Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde vrees voor vervolging als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag heeft. Dit oordeel geldt zowel voor de situatie ten tijde van de indiening van de asielaanvraag in 2001 als ten tijde van het bestreden besluit. Verweerder heeft derhalve terecht besloten tot onthouding van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

4.2 Hetgeen eiser heeft aangevoerd biedt geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft mogen stellen dat eiser geen specifieke, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt op grond waarvan geoordeeld zou dienen te worden dat eiser bij gedwongen terugkeer naar Sierra Leone een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bij uitzetting dreigt derhalve geen schending van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft dan ook terecht geen grond aanwezig geacht voor verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

4.3 Voor zover eiser betoogt dat het op medische gronden niet verantwoord is voor hem om terug te keren naar Sierra Leone, overweegt de rechtbank dat dit beroep alleen opgaat indien sprake is van een situatie waarin bij het uitblijven van medische behandeling in het land van herkomst van een medische noodsituatie ontstaat. Eiser heeft dit niet aannemelijk gemaakt. Uit de door eiser overgelegde medische informatie, te weten de brieven van 10 juli 2007 en van 12 februari 2008 van [redacted] blijkt dat bij eiser weliswaar de diagnose PTSS is gesteld, doch dat eiser daarvoor niet onder (psychiatrische) behandeling staat. Eiser heeft medicatie voorgeschreven gekregen en is geadviseerd regelmatig op spreekuur te komen, maar hier maakt eiser zelden gebruik van. Hiermee is dan ook niet aannemelijk gemaakt dat bij uitzetting een medische noodsituatie dreigt.

4.4 Ten aanzien van het beroep van eiser op het traumatabeleid in de zin van artikel 29, eerste lid, onder c van de Vw 2000, overweegt de rechtbank als volgt. In paragraaf C2/4.2.3 van de Vc 2000 zijn limitatief de gebeurtenissen opgesomd die aanleiding kunnen geven tot verblijfsaanvaarding op grond van het traumatabeleid. Door de gemachtigde van eiser is niet betwist dat hetgeen eiser gesteld heeft te hebben meegemaakt in Sierra Leone niet valt onder voornoemde limitatieve opsomming. Het feit dat op grond van een medische verklaring de diagnose PTSS bij eiser is vastgesteld is, blijkens het beleid van verweerder zoals opgenomen in paragraaf C2/4.2.4 van de Vc 2000, niet voldoende voor de verlening van een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid.

4.5 Evenmin is gebleken van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van het vertrek van eiser uit het land van herkomst. Het feit dat eiser – gelet op hetgeen eiser stelt te hebben meegemaakt – vreselijke herinneringen aan Sierra Leone heeft, is daartoe onvoldoende. Verweerder heeft zich voorts in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat humanitaire redenen die zijn ontstaan na het vertrek uit het land van herkomst niet kunnen leiden tot verlening van een verblijfsvergunning. Nu niet is gebleken van omstandigheden als bedoeld in het beleid inzake bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, zoals neergelegd in paragraaf C2/4.3 van de Vc 2000, heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

4.6 Ten aanzien van het beroep van eiser op het feit dat eiser enkele maanden te laat asiel heeft aangevraagd om voor de pardonregeling in aanmerking te komen, alsmede de stelling van eiser dat hij reeds zes jaar in onzekerheid verkeert over de asielprocedure en inmiddels is ingeburgerd in de Nederlandse samenleving, is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen besluiten op grond van die omstandigheden geen gebruik te maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid zoals neergelegd in artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht.

5 Het beroep is derhalve ongegrond.

6 De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

III Beslissing

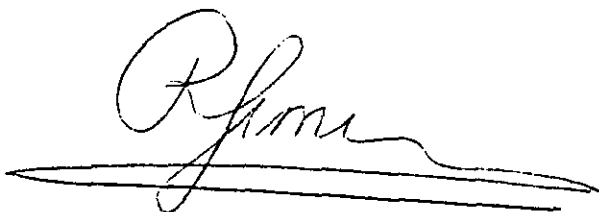
De rechtbank 's-Gravenhage,

rechtdoende:

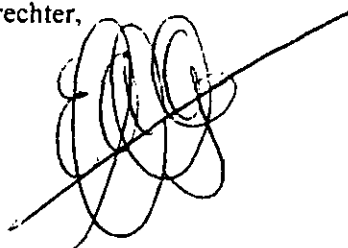
verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.A. Poppe-Gielesen, rechter, en door deze en mr. R. Simi, griffier, ondertekend.

De griffier,

De rechter,

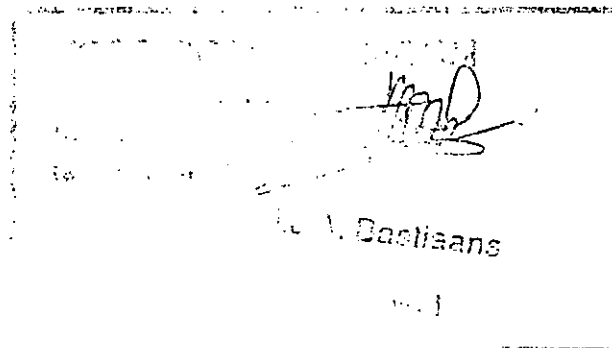
Uitgesproken in het openbaar op 30 juni 2008.

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

Afschrift verzonden op:

- 3 JUL 2008

mr. Tom R. Hüpscher
mr. Sylvia R. Kwee

advocaten en procureurs

Eendrachtsweg 74
3012 LG Rotterdam

Postbus 1231
3000 BE Rotterdam

Tel. 010 – 414 01 33
Fax 010 – 413 24 73

RAAD VAN STATE	
INKOMEN	
30 JUL 2008	
ZAAKNR.	200805889
AAN:	1/2
BEHANDELD DD:	PAR:

Aantekenen

De Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van
State, hoger beroep vreemdelingenzaken

Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Rotterdam, 29 juli 2008

Zonder begeleidend schrijven aangeboden.

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
3 0 JUL 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

Toevoeging is aangevraagd

HOGER BEROEP

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State

Appellant is _____ geboren op _____ (Sierra Leone), van Sierreleoonse nationaliteit, wonende te Rotterdam, voor deze zaak woonplaats kiezende te Rotterdam aan de Eendrachtsweg 74 op het kantoor van mr. S.R. Kwee die verklaart door hem bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn om dit beroep in te stellen en in deze als zijn gemachtigde op te treden.

1. Appellant stelt hierbij **hoger beroep** in tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam d.d. 30 juni 2008, verzonden op 3 juli 2008 (procedurenummer: AWB 07/25090), waarbij het beroep van appellant d.d. 18 juni 2007 gericht tegen het besluit van 23 mei 2007 van de Staatssecretaris van Justitie, Immigratie- en Naturalisatiedienst, verder te noemen verweerder, inzake de afwijzing van aanvraag van appellant d.d. 6 maart 2004 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, ongegrond is verklaard. Een afschrift van deze uitspraak is hierbij gevoegd (productie 1).
2. Appellant kan zich met voornoemde uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, verder te noemen de Rechtbank, niet verenigen om **de hierna volgende grieven**, waarbij verzocht zij om de gronden van de beroepsprocedure hier als herhaald en ingelast te beschouwen.
3. De eerste grief richt zich tegen het oordeel van de Rechtbank vermeld onder rechtsoverwegingen 4.1.2 en 4.1.4 alwaar, kort samengevat, is overwogen dat

- 2 -

verweerder niet betwist dat appellant van Sierraleonense nationaliteit is, doch wel hem heeft tegengeworpen dat hij toerekenbaar geen identiteits- en reisdocumenten heeft overlegd, waarbij de Rechtbank het ontbreken van de identiteitsdocumenten billijkt, doch het ontbreken van de reisdocumenten blijft tegenwerpen. Ten onrechte heeft de Rechtbank aldus overwogen. Appellant is gevlucht door zich als verstekeling te verstoppen op een boot. Hij is dus echt gesmokkeld. Reisdocumenten zijn dan uiteraard uitgesloten, evenals nadere informatie dan reeds, ook in de correcties en aanvullingen, is gegeven. Medisch gezien lijdt appellant nog immer aan de gevolgen van zijn vlucht, te weten zijn rugklachten door het vallen en springen in de boot. Daarenboven lijdt appellant aan een posttraumatische stressstoornis (ptss) door hetgeen hij in Sierra Leone heeft meegemaakt en de vreselijke herinneringen die hij daaraan heeft. Daar komt bij dat traumatisering en ptss al vaak vanaf het begin van de asielprocedure spelen en daardoor de beoordeling van de asielaanvraag in kwalitatieve zin negatief beïnvloeden. Duidelijk is derhalve dat de Rechtbank appellant terecht volgt terzake van het feit dat de bestreden beschikking van verweerder onjuist is aangaande het tegenwerpen van de identiteitsdocumenten, doch onbegrijpelijk is dat de Rechtbank dit niet doet terzake van de reisdocumenten. Gelet op de aangetoonde onjuistheden in de bestreden beschikking van verweerder, is het in strijd met zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel dat de Rechtbank de beschikking van verweerder in stand laat, te meer daar de Rechtbank appellant wel volgt aangaande de identiteitsdocumenten. Wel degelijk had verweerder en de Rechtbank moeten uitgaan van het feit dat het ontbreken van identiteitsdocumenten en reisdocumenten appellant niet valt toe te rekenen. De afbreuk aan de geloofwaardigheid van verweerder, doordat ten onrechte is uitgegaan van een omstandigheid als genoemd in artikel 31 lid 2 aanhef en onder a tot en met f van de Vw 2000, is derhalve ten onrechte toegepast.

4. De tweede grief richt zich tegen het oordeel van de Rechtbank vermeld onder rechtsoverweging 4.1.6 alwaar, kort samengevat, is overwogen dat de Rechtbank van oordeel is dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van appellant als ongeloofwaardig dient te worden aangemerkt. Ten onrechte heeft de Rechtbank aldus overwogen. Het relaas van appellant is niet ongeloofwaardig, dit wordt ook als zodanig door verweerder erkent op de zitting d.d. 18 maart 2007. Ongeloofwaardig zou zijn de aan die feiten ontleende vermoedens. Daarbij is niet dan wel niet voldoende rekening gehouden door verweerder en de Rechtbank met de situatie in Sierra Leone zoals die was omstreeks oktober 2000, toen appellant is gevlucht. Wel degelijk is appellant, zoals ook toegelicht onder de eerste grief, geloofwaardig te achten en dit geldt tevens voor de aan zijn geloofwaardig geoordeelde feiten ontleende vermoedens.

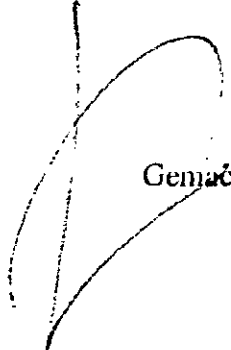
5. De derde grief richt zich tegen het oordeel van de Rechtbank vermeld onder de rechtsoverwegingen 4.3, 4.5 en 4.6 alwaar, kort samengevat, is overwogen dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat bij uitzetting een medische noodsituatie dreigt, dat niet gebleken zou zijn van bijzondere individuele omstandigheden, en dat geen sprake is van omstandigheden die nopen tot gebruikmaking van de inherente afwijkingsbevoegdheid, zodat hij om die reden niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning. Ten onrechte heeft de Rechtbank aldus overwogen. De Rechtbank heeft miskend dat appellant met een brief d.d. 10 juli 2007 en een brief d.d. 12 februari 2008 van dr. F. Jiyen heeft aangetoond dat zijn medische toestand is te kwalificeren als in een vergevorderd stadium en direct levensbedreigend bij uitzetting. Verweerder heeft nagelaten enig medisch onderzoek in deze zaak te doen verrichten. Desalniettemin stelt de Rechtbank zelf – met een eigen onjuiste interpretatie - dat niet aannemelijk zou zijn gemaakt dat bij uitzetting een medische noodsituatie dreigt. Dit is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel. Uit wetenschappelijk onderzoek is gebleken dat ptss

- 4 -

het vermogen om te getuigen over de eigen trauma's negatief kan beïnvloeden. Voornoemd behandelend arts geeft ook aan ten aanzien van appelland dat hij zijn verhaal niet goed en duidelijk kan vertellen, niet terzake van zijn psychiatrische klachten, noch terzake van zijn traumatische ervaringen. Appelland heeft een sombere stemming, concentratieproblemen, slaapproblemen, last van herbelevingen en nachtmerries, voornamelijk over gebeurtenissen in Sierra Leone. Naast deze klachten heeft hij ook veel last van visuele en akoestische hallucinaties. Bij psychiatrisch onderzoek blijkt appelland derealisatie verschijnselen te hebben en vaak te dissociëren. Zijn toestand gaat steeds achteruit en hij heeft vaak suïcidale gedachten. Wel degelijk zijn er bijzondere individuele redenen van humanitaire aard in de zaak van appelland, dan wel is sprake van een gerechtvaardigd beroep op de inherente afwijkingsbevoegdheid, discretionaire bevoegdheid. Verwezen is naar de traumatische ervaringen van appelland in Sierra Leone, zijn zeer ernstige medische problematiek en de lange tijd dat hij in onzekerheid heeft verkeerd, terwijl hij ook al meer dan 7 jaar in Nederland is. Hier is door verweerder en de Rechtbank niet dan wel niet voldoende waarde gehecht.

REDENEN WAAROM appelland zich tot U wendt met het verzoek dit hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak d.d. 30 juni 2008 van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam te vernietigen en zo mogelijk te bepalen dat aan appelland alsnog een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wordt verstrekt.

Rotterdam, 29 juli 2008

Gemachtigde,